

ТИХОМИР ХРИСТОВ

Споделено на 13.03.2023

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Най-хубавият момент е раждането на дъщеря ми Йоанна в Плевен.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявал?

Катастрофите и COVID-19, и че ме е спасил Бог. И съм все още жив.

Вярваш ли в хората?

Вярвам в човека, а хората са колектив. Над група от хора не мога да имам власт, а как да променя нещо, дори и в посока към добро?! Дори и да чета мисли... пак не искам да ги знам. Това ще ме натовари излишно, в чужди светове не искам да влизам. Моят свят ми стига. От другите ми идва в повече. А и кръста си нося сам. От други кръстове ще ми бъде непосилно тежко и няма да мога да се справя.

А в себе си?

Не се познавам, а това ми дава право да надничам дотам, докъдето ми е позволено. Искам да не вредя на другите със собствения си свят.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтата е да дойде това, което е драснато, да кацне. А дали ще я употребя... за това не съм и мислил. Надявам се да ми стигнат дните за това, което има да върша тук. Работа, работа и време да гледам в точката, която е тук и навсякъде.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Времето е отношение между видимо и невидимо. Винаги сме в нещото. И оттам излизане няма.

Съжаляваш ли за нещо в миналото?

Това, което е минало, никога не ще се върне. Споменът ни дава и смисъл, че новото изживяване ще е напластено старо. Ако се върнем там отново, в миналото, ще пропуснем този миг. И няма да е същото. Защото времето ни променя – нас и другите около нас. Реката тече, водата не е същата, както и мислите не са същите. Растем или слизаме надолу към първоизвора... надълбоко... надълбоко.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?

Деленето на времето е делене на цялото. Понякога съм навсякъде. И в този миг, в който махалото е в неутрално положение – нито в миналото, нито в бъдещето. То е застинало между времената. То преминава през нас чрез мига. А мигът е това, което трябва да усетим.

Харесваш ли нашето време?

Харесвам това време. Трудно мога да го променя, защото не съм създал аз това време. Случващото се е следствие на нашите мисли, независимо дали го искаме или не. Желанието ни го ражда, за да го понасяме това време. Кръстът ще си го носим и ако ни остане сила ще носим и на другите от техния „товар“, за да се осъзнаят. Защото всеки трябва да носи своя кръст-товар.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Мистичните места. Те са загадка, дори и да не съм там... Това, което ни се дава даром, трябва да го пазим, съхраним... Да го спасим от силата на разрушението. Може би това пази света ни и нас, които сме тук и сега в тази частица на земята ни.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега?

Животът е дар и трябва да даряваме.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Изгревите и залезите са неповторими, както и хората. Извор на живот са. Те винаги са красиви, няма лоши и грозни. Те са част от светлината, която Ни се дава даром.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Навсякъде се чувствам добре... въпрос на нагласа. В родния край е може би истината. „У дома“ са заниманията с любими неща и с неща, с които не преча на другите и изявявам света си.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Сили в трудни моменти... Отчаянието, депресията са индикатори, че сме в правилна посока. Не може винаги да сме на максимума... като океана, морето, времето... приливи и отливи, възход и спад. Следваме биоритъма си.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Класиците в музиката, художници, философи и преминалото преди нас.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Това, което трябва да се промени, го знае само времето. Цедило за всичко и над всичко. Изречено, недоизказано и премълчано. Било е и ще бъде... С нас и без нас...

Намерил ли си призванието си?

По-скоро призванието, нещото ме е намерило мен. Заради това, че съм бил търпелив и съм работил за много други празни дела. Нищо случайно няма... Случайността Ни се дава, за да не сме случайни. И може би е част от теглото да носим кръста си.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Смъртта е част от живота и от цялото. Тя е другият свят, за който малко се знае. А може би и не трябва да се знае. Да не го замърсим с дела и с мислите си. И да не превърнем чистото и недостигнатия свят в този, в който живеем сега и сме днес. Смъртта е вечност... И както е написал Иван Радоев в „Чудо“ - „Само смъртта е безсмъртна“... Необятна, без начало и край... Повече сме мъртви, отколкото живи... Но малкото време от живота е, за да го направим красив. Да не пречим един ден на смъртта... Да сме достойни и като част от кръста, който носим. Може би тогава смъртта ще свали кръста и греховете ни...

Само тя може би може да го направи. Живот в смъртта и смърт в живота... Свързано е всичко. Но може би ни е отнето да знаем това. И така е трябвало да стане.

А какво те кара да се чувстваш жив?

Самото правене на нещо е и смисълът на живота, а не разгадаването му. Той е мистерия... Мисля, че знаещите отговора, не са като нас, земните, с проблемите. И грешките са в пътя, и греховете, отърване няма... И отговор няма... Истината ни е отнета, защото е по-силна от нас... А илюзията е само един миг и като че ли тя дава отговор за истината. И пак не е гаранция, че е истина... Животът е дар и човек трябва да дарява... Защото нищо не е наше...

Какво е за теб самотата?

Самотата е начин да влезеш надълбоко в света си... самостоятелно, самичък, без ничия помощ... Потъваш в бездната и не знаеш кое е реалност, кое е нереалност... Всичко се слива в едно... процеп и миг... малък миг... И винаги различен... Сам в мисли, сам в действия... Никога не мога да се наситя на самотата си. Безкрайна награда за душата ми е да съм самотен... Пречистен мой свят, пълен с илюзии... Творчеството е пречистване, недостигнатост. Да знаем и притежаваме също е грях за мен. Но всички се стремим и го правим безспирно и винаги...

Самотата е любимо състояние и занимание... Трудно мога да се наситя на нея. Потъването в нея е дар за мен... Но малко оставям със себе си, и то заради другите, които постоянно ме въвличат в своите светове. И търсят отговор да им дам... някой път им давам, но често съм съжалявал по-късно за своите думи към тях. Те са го поискали и съм го изрекъл... а е трябвало да го премълча. В мълчанието може би има толкова истина, стига да има кой да я усети... Самота с мълчание и без мисли... без нищо... Ето така гледам и усещам... В точката гледам и тя гледа в мен... и след това няма точка ... няма и мен... А другите ще кажат: „Той гледаше в точка, а сега и него го няма... къде е той...защо го няма?... Следваше себе си... Дразнеше ги с присъствие, а сега ги дразни с отсъствие... Не обичат хората промяната... тя ги плаши... Навлизането в нови състояния и преживявания. Някой път съм контактувал със свръх-интелигентни същества... дали са от други Планети? Кой да каже... Водил съм и разговори с

хора в психиатрични клиники – с шизофрения, алкохолизъм, деменция, Алцхаймер. Определено същите усещат извън нашата реалност. Те са извън времето, усещат невидими състояния за обикновения човек. Техните светове са живи и носят силата и аромата на живота като сила. Усещат и мъртвите, усещат и мислите ми. Ние не си говорим с тях. Когато имам въпроси, те ми казват... като състояния и мисли... Видения и знаци... Малко обръщаме на тези хора внимание, но те дават светлината в тунела... Наказани с дарбите си да виждат другото... Може би и истината ... която ни е отнета.

Винаги човек си прави проблемите сам... и след това сам си ги решава. Не съм виждал днес човек без проблеми... И самото преодоляване му дава и смисъл, че живее и прави нещо. Щастието от преодоляването е може би и смисълът му, че живее. Да преодолее, да мине отатък, да забрави какво е било и новото да му даде смисъл като път, изживяване и различност.

Какво ти дава представа за вечност?

Вечността е безвремие... там времето е спряло. Там мисълта е готова... има решение, но няма мисъл... мисъл без решение, защото няма нужда от мисъл, няма нужда и от решение. Състояние нито-нито, където всичко се е сляло, няма добро, няма лошо, няма ден, няма нощ. Нищо няма, а е цялостно. Нещо трудно разбираемо. Малко хора са го усетили... Изисква спиране, нежелание, немисъл... и в крайна сметка и неживот. Трудно и невъзможно е за доста хора... Това е път до дълбоката ти същност, от който човек се плаши, че потъвайки там – трудно можеш да се върнеш... И то нормален за другите... И ще последва пътят ти в клиники и изследвания за болен. Болен от неизличима болест – „Занимаващ се със собственото си същество“. Какво ще кажат другите?... Не си платил т. нар. „Данък обществено мнение“ и никой не е дал квитанция за извършеното плащане. Ах, каква загуба... за мен и за другите в мисълта за различията, които са ми дадени даром... или съм наказан да нося кръста си. Това е мястото, където душата ти общува с Бог... твоята индивидуална същност. А другите ги плаши, че си се занимавал със себе си... достигнал си до някъде, а те – не. Те „влизат в твоята бездна“... „давят се“. А кой ще ги спаси тях? Само техните кръстове... да се хванат за тях здраво... ще са спасени...

А аз и тези като мен – неспасени и виновни за повличането към нещото и нищото. Докосване до създателя... малко са моментите. Няма правила и добре

е, че няма такива... А самата вечност избира в кого да се отрази, а не да се разгадае... Тя няма разгадаване... Тя няма закони... Оттам идваме, натам отиваме. А тук земното е обвивката. Да обясняваме нещото като ИЛЮЗИЯ и ИСТИНА.

Кое е доброто, което са сторили за теб и няма да забравиш?

Непоисканото добро... Да се материализира някъде в поляната на сънищата ми. Докосване до идеала и съвършенството... За което съм работил в самотата си. Губил съм си времето в безсмислени дела и състояния... Оглеждал съм се сам и съм си отговарял сам... Неразбирането от другите – значи съм на правилен път...

Какви чувства изпитваш най-често?

Чувството на самотност е награда за мен. Тъгата, вглъбението, неспасението като промисъл, интуиция за смисъла. Това ме отдалечава дори и от самия мен. Непознатото взема връх, обхваща и най-бездънното в мен и извън мен. И се сещам една мисъл, дошла от там, някъде... „Не всеки, който е тръгнал със себе си и срещу себе си, е достигнал себе си... Значи аз не съм себе си.“

Всичко, преминало през мен, отразено чрез мен или преминало край мен, а и пропуснато, има еднакъв смисъл. Като живота, който отминава, за да премине през смъртта и да намери смисъл. Плуваме във времето от наши състояния, а те сигурно са забравени стари или спомени от преминалото. А споменът не старее, а само го усещаме... Споменът е елемент от вечността. Това се спомените, запечатани в знаците, сънищата и виденията.

Веселото е заблуда, щастието е в недоизживяното ми детство и в постоянния ми контакт с по-възрастни от мен. Бях пораснало дете в детството си, самотно, странях от шума и игрите на връстниците ми. Гледах в света си, а сега моят свят гледа в мен... Не се познах, а може би и не искам. Снимане, писане са и мои постоянни „пояси“ за спасение. Ако другите намират смисъл в поясите ми, то значи съм „спасен“ в своите заблуди.

Ако можеше да прегърнеш някой, който не можеш – кой би бил това?

Не можеш да прегърнеш този който те е създал. Така ще унищожиш заблудите в теб... Ще изгориш в истина... Недокоснатият свят е съвършен, той ни движи... Никой не го е докосвал, а светът е докосвал човека, който носи своя кръст и част от истината.

Имаш ли вътрешен мир?

Вътрешният ми мир е постоянен, неспиращ миг от състояния, мисли, а може би и недействия.

Какво е щастието за теб? Опиши един съвършен ден...

Идеите трудно ги реализирам. А и виждам и смисъл, че така е трябвало да стане... Нереализираното е съвършено... живо в недокоснатия си свят на идеята. Съвършен ден няма... Има преминал ден и неповтарящ се ден.

Съвършеният ден е във вечността, но няма начало и край, защото няма кой да каже откъде започва и къде свършва. Никой не го е виждал и усещал... А може би няма нито ден, нито нощ...

Какъв съвет би дал на едно дете или на другите хора въобще?

На едно дете – да има детство, да играе на воля. Никой да не го спира, да тича и да си играе игрите, и да си запази света до края на дните...

А възрастният – да бъде дете... да вижда света си по-чист и да си спомня за своето детство, като споменът е силата на преживяването сега.

Има ли въпрос (или пък отговор), от който се боиш?

Боя се от истината... защото не ни е дадена... И да ми се даде, трудно мога да я опиша. А и на кой ли ще му трябва тази истина?...

Какво може да те разплаче?

Ако видя плачещ човек, ей така без нищо... Седящ на камък и сам... Не в позата на „Мислителя“ на Огюст Роден. А някак по-просто и естествено седнал или легнал... като раждащ се отново... Плачещ... все едно е стигнал и прозрял истината... Тя е в него... тежък кръст... непосилен за който и да е... Аз вярвам в този непознат, дори и да е невидим за другите, той носи и от нашата тежест и от

кръста на всички. А сълзите му се вливат в реката на времето. А то, времето, отнася всичко във вечността и спира да е време... И там се затварят всички двери, за всички нас...

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Би ме зарадвало да се усмихна на деца, бягащи в поляна от цветя... Радост голяма...

*

Интервюто е осъществено в рамките на проекта „Един от нас споделя“ и за първи път е публикувано тук:

http://www.oneofusshares.com/2023/03/blog-post_13.html